

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **T. S. L.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2018, č. j. MV-81527-5/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2020, č. j. 11 A 211/2018 – 41,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se p ř i z n á v á** odkladný účinek vůči rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2020, č. j. 11 A 211/2018 – 41.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 7. 11. 2017, č. j. OAM-657-26/ZR-2017, zrušilo podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky o změně některých zákonů, platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona mu k vycestování z území České republiky stanovilo lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní proti tomuto rozsudku městského soudu brojí kasační stížností. V jejím doplnění ze dne 3. 9. 2020 rovněž kasačnímu soudu navrhl, aby kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

[5] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel především odůvodňuje tím, že na území České republiky pobývá již dlouhou dobu na základě řádně uděleného pobytového oprávnění a má zde vytvořeno veškeré rodinné, sociální a kulturní zázemí. Stěžovatel je integrován do české společnosti a po propuštění z výkonu trestu zde žije ve společné domácnosti s partnerkou a jejich dvěma nezletilými dětmi. Stěžovatel dále zdůrazňuje, že z důvodu nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti by musel opustit Českou republiku, ukončit zde veškeré aktivity, opustit svůj

současný život a žít v zemi původu, k níž nemá žádný vztah a v níž nemá vybudované žádné zázemí. Tyto skutečnosti by tudíž představovaly významný zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny, újmu, která nemůže být srovnatelná s újmou, která by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vznikla jiným osobám (stěžovatel neví o osobě, která by mohla být přiznáním odkladného účinku jakkoliv postižena); rovněž by přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nebyl podle stěžovatele dotčen veřejný zájem. K tomu stěžovatel poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100, a na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2013, sp. zn. 11 A 185/2012 - 52.

[6] Stěžovatel také uvádí, že nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a tedy i jeho povinnost vycestovat z území České republiky, resp. nemožnost se sem vrátit, neboť je momentálně nucen z rodinných a pandemických důvodů setrvat ve Vietnamské socialistické republice, by bylo na újmu jeho základnímu právu na spravedlivý proces. I z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž vyplývá, že stěžovatel by měl mít právo, pokud na tom trvá, aktivně se řízení o soudním přezkumu rozhodnutí správního orgánu účastnit, přičemž aktivní účastí se mimo jiné rozumí i možnost pravidelného osobního kontaktu se svým právním zástupcem za účelem uplatňování svých práv.

[7] Žalovaná ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelem tvrzená hrozící újma na rodinném životě jím nebyla nikterak doložena, a tedy ani prokázána. Množství rodinných vztahů stěžovatele samo o sobě nevypovídá nic o tom, do jaké míry jsou pevné, ani to neosvědčuje např. jejich intenzitu a kvalitu. Kromě zcela obecných tvrzení totiž stěžovatel nenabídl žádný přesvědčivý doklad o mimořádných citových vazbách ke svým dětem, o jím poskytované péči apod. Podle žalované je také nepřesvědčivé stěžovatelovo tvrzení o jeho integraci do české společnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel na území České republiky páchal trestnou činnost s dalšími vietnamskými občany, pro niž byl také odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, svědčí jeho jednání spíše o tom, že je vázán na komunitu svých krajanů a vazby na české prostředí nejsou tak silné. Stěžovatel podle žalované neprokázal ani to, že v zemi původu nebude schopen nalézt zaměstnání nebo jiný zdroj příjmů, tedy že by tam trpěl existenčními problémy. Žalovaná s ohledem na uvedené navrhlá zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku pro nesplnění podmínek podle § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku a dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro vyhovění tomuto návrhu podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 téhož zákona.

[9] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[10] Z četné judikatury Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že institut odkladného účinku se primárně vztahuje k žalobě jako prostředku ochrany veřejných subjektivních práv. Kasační stížnost je však mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozhodnutí krajského, resp. městského soudu. Odkladný účinek vůči pravomocnému rozhodnutí by proto měl být přiznáván pouze v ojedinělých případech, pro něž zákonodárce užil slova

pokračování

o „*nepoměrně větší újmě*“. Přiznáním odkladného účinku se totiž prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského, resp. městského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Tímto zákonným postupem je meritorní rozhodnutí o kasační stížnosti, nikoliv přiznání odkladného účinku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 5 Afs 84/2012 - 31).

[11] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku jsou podle výše uvedených ustanovení soudního řádu správního splněny. Nelze totiž vyloučit, že by důsledky plynoucí z toho, že by napadené rozhodnutí bylo vykonáno a stěžovatel byl nucen opustit území České republiky, měly negativní vliv na jeho právní postavení a soukromé a rodinné vazby. Jedná se o závažnou a reálně hrozící újmu. Stěžovatel přitom neodkázal obecně pouze na své právo na spravedlivý proces (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019 – 38), ale rovněž předestřel i individuální okolnosti, které zakládají důvod pro vyhovění návrhu, a to zejména dlouhodobé společné soužití s přítelkyní a jejich nezletilými dětmi v České republice.

[12] Současně není kasačnímu soudu známo, že by v případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti hrozila újma třetím osobám, jelikož tomu žádné indicie nenasvědčují. Nejvyšší správní soud rovněž neshledal existenci skutečností, pro které by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ostatně ani žalovaná, byť vyjádřila ke stěžovatelu návrhu negativní stanovisko, na existenci takového důležitého veřejného zájmu výslovně nepoukázala.

[13] Nejvyšší správní soud při posouzení návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nepřehlédl, že stěžovatel se dopustil v minulosti trestné činnosti na území České republiky, v důsledku čehož přišel o povolení k trvalému pobytu. Svůj trest však již řádně vykonal a další trestné činnosti se nedopouští. Kasační soud proto za těchto okolností nedovodil, že by stěžovatelovo setrvání na území České republiky do doby skončení řízení o kasační stížnosti představovalo rozpor s důležitým veřejným zájmem. Tím je zájem na tom, aby se na území České republiky nacházeli pouze cizinci mající k tomu příslušné oprávnění a dodržující právní řád této země.

[14] Bez významu přitom není ani to, že souzená věc musí být soudy řešena přednostně (§ 56 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona), a doba, po kterou budou sistovány účinky napadeného rozsudku (i napadeného rozhodnutí), tak bude časově omezená právě a jen délkou řízení o kasační stížnosti.

[15] Kasační soud tudíž dovedl naplnění všech shora vymezených podmínek pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 téhož zákona, a proto kasační stížnosti odkladný účinek přiznal. Učinil tak ve vztahu k napadenému rozsudku (srov. již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 339/2019 - 38). Vzhledem k tomu, že městský soud žalobě stěžovatele odkladný účinek usnesením ze dne 23. 10. 2018, č. j. 11 A 211/2018 - 20, přiznal, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek ve vztahu k vykonatelnosti napadeného rozhodnutí.

[16] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. října 2020

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu